

[Poulsgaard]

Hvad er en kunstner? Kan jeg kalde mig kunstner? Der var mange, der ville slå syv kors for sig, men jeg maler faktisk ret godt, og jeg skriver bøger. Jeg kunne aldrig drømme om at kalde mig kunstner. Den sammenligning, hr. Bernhard Baunsgaard kom med her, er jo fuldstændig irrelevant. Der skal en lille smule hjerne til at opfinde noget nyt, det kræver, at man virkelig har arbejdet med tingene og gennemtænkt dem. Men enhver kan simpelt hen købe et lærred og så sætte en 2-3 klatter på eller få en kat til at rende over det og så kalde det et kunstværk. Eller nogle skolelærere kan skrive en masse artikler af fra andre fagblade og så udgive det som en bog, og sådan kunne man blive ved. Man kunne også tage musikken – det er heller ikke så vanskeligt at komponere dette her bum, bum, bum, bum. Det er trods alt noget helt andet, det drejer sig om, når vi taler om at tage patent på opfindelser og ting, som måske kommer befolkningerne til gode i hele verden, men der er ikke ret mange af de danske kunstnere, der har glædet hele verden. Vi har nogle enkelte undtagelser; det vil jeg indrømme.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke på nogen måde prøve at finde ud af, hvor stor en kunstner hr. Poulsgaard er, hverken som revyskuespiller eller kabaretskuespiller, eller når der skrives bøger. Det skal jeg aldeles ikke befatte mig med. Men der findes gode opfindelser, der bruges i stort tal, og der findes gode kunstværker i form af bøger, og vi har lavet vores biblioteksafgift sådan, at de bøger, der bruges meget – vi har lov til at gå ud fra, at det er dem, der siger folk noget og altså har den kvalitet – får de store penge. Vi kan gøre denne biblioteksafgift endnu bedre ved, at vi definerer, hvad en bog er. Det er derfor, jeg er interesseret i det. Der er ingen forskel på en god opfindelse og det kunstværk, som bogen er.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for meget engagerede og til tider endog meget morsomme indlæg. Jeg fornemmer da også, at de

fleste ordførere har forstået, hvor problemerne ligger i dette lovforslag.

Man har naturligvis lov at mene, at regeringen i dag burde have fremsat et lovforslag, som indeholdt den ideale løsning på biblioteksafgiftsområdet – en løsning, som indebærer en fuld ligestilling af samtlige ophavsmænd, en fuld afgift, der automatisk blev udbetalt uden begrænsninger og helst lige med det samme.

Der er nu flere grunde til, at dette ikke kan ske. For det første er der, som det fremgår af bemærkningerne, nogle tekniske problemer forbundet med det. Det fremgår af bemærkningerne, at det vil tage i hvert fald 1 år til 1½ at udvikle og etablere det datasystem, som skal til, hvis man vil inddrage nye grupper, f.eks. flerforfattere, og det er jo det, vi ønsker. Desuden vil planlægningen og omlægningen på bibliotekerne altså tage endnu et år, hvad enten man kan lide det eller ej, og det har jeg meget lidt mulighed for at kontrollere. Derfor ville den nye ordning, uanset om vi vedtog den i dag, tidligst kunne træde i kraft i 1988 med udbetalinger til ophavsmændene i 1989.

For at imødekomme det ønske, som vi alle deler – måske bortset fra hr. Poulsgaard, der har helt specielle ønsker – om at inddrage disse tre nye grupper, flerforfattere, fonogrammer og billedkunstnere, har regeringen foreslået en overgangsordning, for at disse grupper overhovedet skal få nogen penge fra nu af, hvilket vil sig fra januar 1987. Jeg understreger stadig, at disse grupper ellers ikke havde fået penge før måske engang i 1989 eller 1990. Det er denne overgangsordning, lovforslaget går ud på.

Det er en overgangsordning, som måske nok er beskeden, men den følger dog 6 mill. kr. plus administration på 700.000 kr., altså 6,7 mill. kr., til et område, der i enestående vokser og vokser på en måde, som er uanstående inden for kulturministeriets budget.

Her kan jeg bekræfte hr. Bernhard Baunsgaards formodning om, at der var tale om næsten en fordobling. Fra 1982 til 1986 har vi oplevet en vækst på dette område fra 48 mill. kr. til 85 mill. kr. i 1986. Fra 1985 til 1986 var der alene en stigning på 13 mill. kr. Disse store millionbeløb kommer forfatterne til gode, og det er godt. Men det skaber sandelig også nogle reelle problemer for kulturministeriet og dets totalramme.